

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXVIII. — Wydana i rozesłana dnia 2. kwietnia 1902.

Treść: № 68. Rozporządzenie, dotyczące się wykonania ustawy z dnia 22. stycznia 1902, o urządzeniu poboru należitości konsularnych.

68.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 17. marca 1902,

dotyczące się wykonania ustawy z dnia 22. stycznia 1902, Dz. u. p. Nr. 40, o urządzeniu poboru należitości konsularnych.

Artykuł I.

Celem wykonania ustawy z dnia 22. stycznia 1902, Dz. u. p. Nr. 40, wydaje się w porozumieniu z Rządem krajów Korony węgierskiej i z c. i k. Ministrem spraw zewnętrznych na zasadzie §§. 7go i 8go rzeczonej ustawy następujący „Regulamin“:

Regulamin,

dotyczący się zaprowadzenia powszechnej taryfy należitości konsularnych.

§ 1.

Za urząd konsularny w rozumieniu §u 1go ustawy z dnia 22. stycznia 1902, Dz. u. p. Nr. 40, dotyczącej się urządzenia poboru należitości konsularnych, uważać należy nie tylko wszelkie c. i k. urzędy konsularne, bez względu na to, gdzie takowe mają siedzibę i jaki stopień zajmują w poczcie służbowym, lecz także c. i k. poselstwa, c. i k. agencje dyplomatyczne i inne organa Rządu, o ile takowym poruczono sprawowanie urzędowych czynności konsularnych lub o ile poruczenie im tych czynności nastąpi na przyszłość.

§. 2.

Należitości konsularne, wymienione w części II. taryfy pod liczbą bieżącą 10 a 2, b 2, c 2, pobierane będą bez wyjątku na rachunek c. i k. Ministerstwa spraw zewnętrznych; to samo stosuje się do wszelkich innych należitości, o ile takowe pobierane są przez urzędy konsularne, na czele których stoi funkcyonaryusz rzeczywisty, podczas gdy wszystkie inne urzędy konsularne — o ile taryfa lub osobne postanowienia nie zawierają innych przepisów w tym względzie — pobierają rzeczone należitości na rachunek naczelnika urzędu.

§. 3.

Z pominięciem przypadków, w których taryfa przepisuje pobieranie pewnej należitości, i z wyjątkiem należitości tamże oznaczonych, nie wolno ani urzędom konsularnym ani ich funkcyonaryuszom domagać się lub przyjmować za czynności urzędowe lub za usługi żadnej innej należitości lub wynagrodzenia.

Gdy jakaś czynność urzędowa nie podchodzi pod żadną z pozycji taryfowych, nie pobiera się za nią żadnej należitości. W przypadku takim obowiązany jest jednak urząd konsularny podać dotyczącą czynność urzędową do wiadomości Ministerstwa spraw zewnętrznych.

§. 4.

W należitości za podanie zawarta jest zawsze już i należitość za załatwienie, chyba że taryfa co do poszczególnych czynności urzędowych zawiera odmienne postanowienia w tym względzie.

§. 5.

Uiszczenie należności jest obowiązkiem tej strony, na żądanie której konsularna czynność urzędowa się odbywa, gdy zaś chodzi o czynności z urzędu podjęte, obowiązek ten spada na tę stronę, w sprawie której dotycząca czynność miała miejsce.

Jeżeli jakaś czynność urzędowa, opłacie należności podlegająca, odbywa się na życzenie dwóch lub kilku osób, to takowe obowiązane są zapłacić należność niepodzielnie.

Należności, dotyczące się ruchu okrętów austriackiej lub węgierskiej marynarki handlowej, uiścić winien w pierwszym rzędzie naczelnik okrętu.

§. 6.

Z zasady uiszczać należy należności konsularne w chwili, w której wnoszone zostaje podanie podlegające opłacie, względnie w chwili, w której następuje wygotowanie jakiegoś urzędowego pisma lub inna jakaś czynność urzędowa, podlegająca według taryfy opłacie należności.

§. 7.

Należność za wyrok, przepisana w sporach cywilnych, tudzież należność za przyznanie spadku (l. b. tar. 10, część II), złożyć lub zabezpieczyć należy przy ukończeniu rozprawy sądowej lub spadkowej, i to przed wydaniem wyroku, względnie przed wygotowaniem dekretu przyznania spadku. Jeżeli spór cywilny skończy się ugodą sądową lub kompromisem, to należności od ugody lub kompromisu zapłacić lub zabezpieczyć należy jeszcze przed spisaniem dotyczących aktów, a orzeczenie co do tego, która ze stron procesowych ma należność zapłacić, należy wpisać w dotyczący akt.

Należność, przepisana w II. części taryfy pod l. b. 9, lit. b, uiścić lub zabezpieczyć należy przed wydaniem przechowywanego przedmiotu.

§. 8.

Od prawidła ustanowionego w §ie 6tym pozwala się odstąpić w następujących przypadkach:

- a) szyperzy austriaccy lub węgierscy mogą należności konsularne według I. części taryfy, narosłe podczas ich pobytu w przystani, gdzie ma siedzibę c. i k. urząd konsularny, uiścić przy odprawianiu dotyczącego okrętu;
- b) z poborem należności konsularnych w toku rozprawy spadkowej, np. należności za spisanie aktu pośmiertnego, sądowe opieczłowanie, ogłoszenie testamentu, zgromadzenie spadkobierców, spisanie inwentarzy, licytacje itd, tudzież należności konsularnych w postępowaniu upadkowem, np. za zgromadzenie wierzycieli itp. można czekać tak długo, dopóki na podstawie przeprowadzonej rozprawy spadko-

wej lub likwidacyi masy krydalnej nie nastąpi wypłata gotówki.

§. 9.

Gdy chodzi o czynności urzędowe, za które oprócz należności konsularnych według I. i II. części taryfy uiszczone być mają także należności według części III. (należności poboczne i dyety), to kwoty potrzebne do pokrycia tychże, których sumę oznaczy naczelnik urzędu konsularnego, powinny strony ze zastrzeżeniem późniejszego zlikwidowania albo z góry złożyć gotówką w formie zaliczki albo też zabezpieczyć.

Jeżeli czynności tego rodzaju odbywają się w sprawach stron z urzędu, a podejmujący je urząd konsularny jest urzędem rzeczywistym, to takowy winien należności według części III. taryfy przypadające zaspokoić zaliczkowo z pieniędzy urzędowych, ze zastrzeżeniem późniejszego zwrócenia zaliczonej kwoty przez strony.

§. 10.

Gdy chodzi o takie pozycje II. części taryfy, od których należność oblicza się według wartości, a podstawą przepisania należności jest pewna kwota pieniężna, to wymiar należności nastąpić powinien według tej ostatniej; jeżeli jednak przedmiot, od którego ma być opłacona należność, jest rzeczą szacować się dającą, natenczas wartość, którą należy przyjąć za podstawę wymiaru należności, oblicza się w następujący sposób:

- a) gdy chodzi o papiery wartościowe, opiewające na okaziciela, lub o jakiekolwiek inne papiery będące przedmiotem bankowego kupna i bankowej sprzedaży, a papiery te w monarchii austriacko-węgierskiej są dopuszczone do obrotu giełdowego, to wartość ich oblicza się według ostatniego urzędowo notowanego kursu giełdy wiedeńskiej lub budapeszteńskiej, o którą rym urząd konsularny posiada wiadomość; przy czem w razie różnicy między kursami tych giełd przyjmuje się za podstawę wymiaru należności kurs niższy;
- b) gdy chodzi o papiery w ustępie a) wymienione, a kurs ich notowany na giełdzie wiedeńskiej albo budapeszteńskiej w czasie przeprowadzania czynności urzędowej jest nieznan, lub o papiery w ustępie a) wzmiankowane, które w monarchii austriacko-węgierskiej nie są dopuszczone do obrotu giełdowego, to wartość oblicza się według kursu giełdowego, obowiązującego dla dotyczącego miejsca, lub drogą oszacowania;
- c) gdy chodzi o inne rzeczy dające się szacować, wartość ich oblicza się na podstawie wyjawienia strony mającego znaczenie przysięgi, chyba że z czynnością urzędową już i tak łączy się oszacowanie.

Jeżeli wartość przez stronę podana jest widocznie za niska, urząd konsularny może ją obliczyć drogą oszacowania; w takich razach strona obowiązana jest ponosić koszt oszacowania tylko wtedy, gdy wartość na podstawie oszacowania obliczona przewyższa wartość przez stronę wyjawioną o więcej jak 10 procentów.

§. 11.

W każdym sporze cywilnym, którego przedmiotem jest rzecz dająca się szacować, podać należy wartość przedmiotu spornego w skardze lub w skardze wzajemnej.

Jeżeli strona przeciwna aż do odbycia się audyencji, jaka będzie wyznaczona dla dotyczącej skargi, nie zrobi zarzutu przeciw oznaczeniu wartości tej rzeczy, to oznaczenie to staje się podstawą wymiaru należności konsularnej, a na późniejsze przeprowadzenie do wodu, że dotycząca rzecz ma większą lub mniejszą wartość, pozwolić nie można.

Jeżeli w razie podniesienia rzeczonożego zarzutu strony przy audyencji się nie pogodzą, urząd konsularny winien niezwłocznie zarządzić przeprowadzenie dowodu, gdyby takowy był potrzebny, i na podstawie tegoż oznaczyć wartość; należności konsularne, przypadające za przeprowadzenie takiego dowodu, winna w takim razie według wymiaru taryfą przepisanego złożyć ta strona, która uczyniła zarzut.

Jeżeli w skardze lub w skardze wzajemnej brakuje przepisanego oznaczenia wartości, urząd konsularny winien zarządzić natychmiastowe uzupełnienie tych aktów.

Jeżeli jest widocznem że wartość w skardze podana lub wartość, na jaką strony się zgodziły, jest za mała, natenczas urząd konsularny może przed rozpoczęciem dalszego postępowania działać według postanowienia §u 10go, lit. c), drugi ustęp.

§. 12.

Za podstawę wymiaru należności za wydanie depozytu przyjąć należy tę wartość, jaką deponowany przedmiot wartościowy posiada w chwili wydawania.

§. 13.

Należności konsularne wymierzone i płacone być mają w walucie koronowej.

Przy placeniu można jednak kwoty należności złożyć także w innej monecie złotej lub srebrnej w obiegu będącej lub w pieniądzach papierowych mających wartość obiegową, o ile to ostatnie ze względu na stosunki miejscowe okazuje się koniecznem.

W takich razach przelicza się te środki zapłaty na walutę koronową według wartości kursowej.

Jeżeli w miejscu, gdzie urząd konsularny ma siedzibę, nie można dowiedzieć się o kursie waluty koronowej, to wartość kursową owych środków zapłaty przelicza się według kursu, jaki takowe mają w danej chwili, na franki, a następnie na walutę koronową. W razie takiego przeliczania, tudzież w razie składania zapłaty we frankach należy trzymać się zasady, że 20 K = 21 frankom.

W przypadkach, w których należność wymierza się według wartości, należy tę ostatnią oznaczyć również w walucie koronowej. Do tego oznaczania wartości stosować należy w analogiczny sposób postanowienia zawarte w poprzedzającym ustępie.

Uwaga. Przykłady przeliczania kwoty należności w razie płacenia takowej nie w walucie koronowej, lecz w innych monetach, których wartość kursowa, odpowiadająca walucie koronowej, nie jest znana.

Na przykład: Pewien okręt ma płacić należność od pojemności w tonnach według 1. części, 1. bież. 1, 1 c — w kwocie 9 K 50 h.

Przeliczenie kwoty należności.

(1. W Cesarstwie niemieckiem.)

Zapłatę uiszcza się w markach. Kurs: 20 frank. = 16.31 M.

Formułka:

Kwota, jaką należy zapłacić w markach, równa się

$$\frac{\text{należność w K kurs 20-frankówki}}{400} = \frac{9.50 \times 21 \times 16.31}{400}$$

$$9.50 \times 21 = 199.50$$

$$199.50 \times 16.31 = 3253.845$$

$$3253.845 : 400 = 8.134612$$

Należność 9.50 K równa się zatem 8.13 M.

(2. We Włoszech.)

Zapłatę uiszcza się w lirach (pieniądz papierowy). Kurs: 20 frank. = 21.30 L.

Kwota, jaką należy zapłacić w lirach, równa się

$$\frac{\text{należność w K kurs 20-frankówki}}{400} = \frac{9.50 \times 21 \times 21.30}{400}$$

$$9.50 \times 21 = 199.50$$

$$199.50 \times 21.30 = 4249.35$$

$$4249.35 : 400 = 10.6233$$

Należność 9.50 K równa się zatem 10.62 L.

§. 14.

Odbitka ustawy z dnia 22. stycznia 1902, Dz. u. p. Nr. 40, i niniejszego regulaminu razem z należąca doń taryfą, wywieszona być winna w każdym

urzędzie konsularnym na stosownem miejscu lokalu urzędowego do wiadomości publicznej, i to ile możliwości w formie tabeli.

Artykuł II.

Jako termin wejścia w wykonanie ustawy z dnia 22. stycznia 1902, Dz. u. p. Nr. 40, naczyna się na zasadzie §§ów 8go i 9go tejże ustawy, w porozumieniu z Rządem krajów Korony węgierskiej i

z c. i k. Ministrem spraw zewnętrznych dzień 1. lipca 1902.

W tym samym dniu zacznie obowiązywać także niniejsze rozporządzenie.

Koerber r. w.

Wittek r. w.

Spens r. w.

Rezek r. w.

Giovanelli r. w.

Welsersheimb r. w.

Böhm r. w.

Hartel r. w.

Call r. w.

Piętak r. w.